

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. R.**, nar., st. příslušnost Ukrajina, t.č. pobytem H. 514, Z., zastoupen Bc. M. P., obecným zmocněncem, se sídlem V. 682/4, K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, č.j. OAM-314/ZA-ZA02-ZA15-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 13. 5. 2015 doručenou dne 15. 5. 2015 Okresnímu soudu v Kroměříži, který žalobu postoupil dne 21. 5. 2015 Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, č.j. OAM-314/ZA-ZA02-

ZA15-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto žalovaným o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu dané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce vycestoval ze své vlasti dne 9. 4. 2014 z důvodu výhrůžek nacionalistů vůči jeho rodině do Polské republiky, kde pobýval až do dne 18. 3. 2015 na platné polské pracovní vízum. Následně odcestoval do ČR. V průběhu správního řízení prokázal žalobce svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Ukrajiny platným do dne 17. 1. 2014. Podle údajů uvedených v cestovním dokladu byl žalobce držitelem víza vydaného Polskou republikou dne 2. 4. 2015 ve Lvově s platností ode dne 7. 4. 2015 do dne 6. 4. 2015.

Žalovaný odkázal na čl. 3 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III a uvedl, že bylo jeho povinností zkoumat, zda je ve smyslu tohoto nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci, pročež přistoupil k hodnocení kritérií ve smyslu čl. 7 nařízení Dublin III. Žalovaný se zabýval hodnocením kritérií podle čl. 8, 9, 10 a 11 a dospěl k závěru, že tato kritéria nejsou v případě žalobce aplikovatelná, neboť žalobce je zletilou osobou, nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by na území členských států EU požívali mezinárodní ochrany či měli status žadatelů o mezinárodní ochranu, příp. ani sourozence žádající v tomtéž období rovněž o mezinárodní ochranu. Žalovaný vyhodnotil jako rozhodné kritérium pro určení příslušného členského státu EU k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu čl. 12 nařízení Dublin III, podle něhož je příslušný ten členský stát, který žadateli udělil vízum, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 810/2009 (vízového kodexu EU). Žalovaný k tomu uvedl, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce lze učinit závěr, že žalobce byl v den 20. 3. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 2. 4. 2015 ve Lvově s platností ode dne 7. 4. 2015 do dne 6. 4. 2015, počtem 365 dnů pobytu a vícenásobným vstupem. Proto je v posuzované věci třeba podle žalovaného aplikovat kritérium stanovené čl. 12 nařízení Dublin III.

Žalovaný se rovněž zabýval i tím, zda v případě Polska neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky pro přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu žalovaný poznamenal, že Polsko je povinno objektivně a nestranně v souladu se všemi zásadami a zárukami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení

Pokračování

mezinárodní ochrany, a proto také učinilo akceptaci přemístění žalobce na své území dne 30. 4. 2015. Dále poukázal na skutečnost, že ani na úrovni EU, ani na úrovni Rady Evropy nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by takové nedostatky stran Polska deklarovalo. Polsko je členem EU, dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit dodržování lidských práv ze strany nestátních subjektů. Polsko je považováno nejen ze strany ČR, ale i dalších členských států EU za bezpečnou zemi původu. Z toho plyne, že ani žalobci nehrozí v Polsku nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve vztahu k vedení řízení o mezinárodní ochraně.

Jelikož Polsko dne 30. 4. 2014 výslovně uznalo svou příslušnost pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, má žalovaný za to, že jsou naplněny podmínky čl. 18 nařízení Dublin III a Polsko je tak povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Proto žalovaný shledal, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu nepřijatelná, a proto bylo řízení zastaveno ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

Žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného žalobce opřel o následující žalobní body. Předně žalobce uvedl, že při podání žádosti o mezinárodní ochranu byl informován o použití nařízení Dublin III a o skutečnosti, že může v průběhu pohovoru poskytnout informace o přítomnosti svých rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech za účelem usnadnění řízení o určení příslušného členského státu. Na základě toho žalobce uvedl do žádosti svou manželku a dceru, které mají povolený na území ČR trvalý pobyt a předložil žalovanému všechny doklady, které tento fakt dosvědčovaly. Dále bylo žalovanému doručeno prohlášení manželky paní J. P., že si přeje, aby žádost o mezinárodní ochranu byla posuzována orgány státní moci ČR na území ČR.

Dále žalobce poukázal na bod 14 a 17 preambule nařízení Dublin III odkazující na mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách, konkrétně Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvu o právech dítěte. Žalobce zejména zmínil právo na respektování soukromého a rodinného života (čl. 8 Evropské úmluvy). V současné době se nachází od 30. 3. 2015 v přijímacím středisku Zastávka. Vzhledem k tomu, že před podáním žádosti o mezinárodní ochranu žalobce pracoval a finančně podporoval svou rodinu v ČR, dostal se podáním žádosti o mezinárodní ochranu do velmi svízelné finanční situace. Jeho rodina je pětičlenná (manželka a dvě její děti z prvního manželství – občané ČR). Proto také usiloval o to, aby mohl pečovat v přijímacím středisku o svou tříletou dceru, v čemž mu bylo vyhověno.

Žalobce má za to, že byl postupem žalovaného zkrácen na svých právech, a to především rozhodnutím, že má být předán do Polska, kde nebude mít žádný kontakt se svou rodinou žijící v ČR a nebude moci pečovat o svou dceru, která je v současné době s ním v přijímacím středisku. Z uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem, a to z následujících důvodů. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 3. 2015 žalobce uvedl, že ze své vlasti vycestoval dne 9. 4. 2014 do Polské republiky, kde pobýval přibližně až do dne 9. 4. 2014 na platné polské pracovní vízum. Následně dne 18. 3. 2015 přicestoval do ČR. Z údajů v cestovním dokladu žalobce žalovaný zjistil, že žalobce byl dne 20. 3. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem platného národního víza vydaného Polskou republikou s platností do dne 6. 4. 2014 s počtem 365 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Z uvedených důvodů bylo nutno, aby žalovaný aplikoval čl. 12 nařízení Dublin III.

K námitce, že žalobce by neměl kontakt se svou rodinou žijící v České republice a nebude se moci podílet na chodu jeho rodiny, aspoň co se týče péče o jeho dceru, žalovaný podotkl, že ač je žalobcova dcera narozena dne 18. 5. 2012, tak žalobce od jejího narození s ní a se svou manželkou nepobýval ve společné domácnosti. Od 9. 4. 2014 až do 18. 3. 2015 dle údajů, které sám žalobce uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce pobýval v Polské republice, v období od roku 2012 až do dne 9. 4. 2014 pobýval střídavě rovněž v Polské republice na Ukrajině. Do České republiky, kde pak dne 30. 3. 2015 podal žádost o mezinárodní ochranu, přijel až 19 dní před vypršením platnosti polského národního víza. Správní orgán čistě na okraj dodává, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se tak jeví jako podaná účelově s cílem legalizovat si pobyt na území České republiky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, č.j. 4 Az 9/2010 (příp. též obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 17. 2. 2011, č.j. 2 Azs 50/2010), podle něhož v případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, a nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky. Je třeba též uvést, že Dublinské nařízení definuje ve svém článku 2 písm. g) rodinného příslušníka jako člena rodiny žadatele nacházejícího se na území některého členského státu, tedy i manželku a jejich společné dítě, pokud však tato rodina existovala již v zemi původu. Žalobce však uzavřel manželství až dne 14. 9. 2012 v Novém Jičíně, přičemž však dle svého sdělení v žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky v tuto dobu ani pobývat neměl (v České republice byl dle svého vyjádření v letech 2006 až 2007). K namítanému porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod správní orgán podotýká, že právo na respektování soukromého a rodinného života není absolutní a že ustanovení zmiňovaného článku neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009 – 65).

K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobce dovolává,

je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. Proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobce domáhá posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 Dublinského nařízení, shledat důvodnou. Žalovaný dodal, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se tak jeví jako podaná čistě účelově s cílem legalizovat si pobyt na území České republiky.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné Dublinské nařízení a že by žalobci byli nějakým způsobem zkráceni na svých právech, a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné. Proto navrhl zamítnutí žaloby, a to bez nařízení jednání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, neboť žalobce nepožadoval nařízení jednání (ve lhůtě se nevyjádřil) a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání projevil výslovný souhlas. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Na návrh žalobce byl žalobě přiznán odkladný účinek, a to z důvodu prokázané trvající péče o jeho nezletilou dceru v přijímacím středisku Zastávka na základě usnesení zdejšího soudu ze dne 12. 6. 2015, č.j. 33 Az 13/2015 – 28, které nabylo právní moci dne 18. 6. 2015.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Předmětem sporu mezi stranami je v posuzované věci otázka právní, tedy zda za daného skutkového stavu bylo na místě, aby žalovaný zastavil řízení ve smyslu ustanovení

Pokračování - 6 - 33 Az 13/2015

§ 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti, k jejímuž vyřízení je příslušný jiný členský stát EU, což zákon o azylu výslovně uvádí jako jeden z důvodů nepřipustnosti žádosti v ustanovení § 10a písm. b) tohoto zákona.

Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.

Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že *Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*

Podle čl. 18 odst. 1 písm. a) Nařízení Dublin III platí, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen: převzít za podmínek stanovených v článcích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě.

Podle čl. 12 nařízení Dublin III odst. 1 a 2 platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský

Pokračování - 7 - 33 Az 13/2015

stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 5 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III může za účelem usnadnění určování příslušného členského státu, uskutečnit členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, osobní pohovor s žadatelem. Pohovor musí žadateli rovněž umožnit, aby správně pochopil informace, které mu byly poskytnuty v souladu s článkem 4. Od osobního pohovoru lze upustit mj. i tehdy, pokud žadatel po obdržení informací uvedených v článku 4 již poskytl informace důležité k určení příslušného členského státu jiným způsobem. Členský stát, který upustí od pohovoru, poskytne žadateli možnost předložit veškeré další informace důležité pro určení příslušného členského státu předtím, než rozhodne o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1 téhož nařízení.

Krajský soud z hlediska citované právní úpravy přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel zejm. z právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74 (přístupný na www.nssoud.cz), z něhož se podává, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Přitom krajský soud vycházel ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. z toho, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je určující skutkový stav k datu vydání napadeného rozhodnutí. Dále krajský soud poukazuje na zvláštní charakter přezkumného řízení ve věci určení státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 nařízení Dublin III, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, patří mezi ta řízení, ve kterých se může značně setřít rozdíl mezi posuzováním předpokladů pro přiznání odkladného účinku (dle § 73 s. ř. s.) a posuzováním žalobních námitek. Ačkoli může soud v obou případech soud posuzovat v zásadě tytéž otázky, nelze vyloučit, že vzhledem k odlišnému důkaznímu standardu uplatňujícímu se při rozhodování o odkladném účinku a rozhodování o žalobě soud návrhu na přiznání odkladného účinku vyhoví, zatímco ohledně žaloby dojde k závěru o její nedůvodnosti (viz k tomu usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2014, čj. 45 Az 14/2014-16).

V posuzované věci je podmínkou pro zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany správné vyhodnocení příslušnosti členského státu EU podle kritérií obsažených v čl. 8 až 12 nařízení Dublin III. V posuzované věci je mezi stranami nesporné, že žalobce skutečně byl držitelem polského víza vydaného konzulátem ve Lvově, které bylo platné pro období od 7. 4. 2014 do 6. 4. 2015 a jeho kopie je založena ve správním spisu žalovaného. Dále je ve správním spisu rovněž doloženo sdělení polského dublinského střediska Ministerstva zahraničních věcí, že Polsko akceptuje ve smyslu čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III svou příslušnost k vyřízení žádosti žalobce z důvodu uděleného dlouhodobého víza.

Krajský soud má za to, že úvaha žalovaného o aplikaci kritéria obsaženého v čl. 12 uděleného víza byla správná, a to i přesto, že k datu vydání napadeného rozhodnutí již platnost polského víza žalobci skončila. Ze správního spisu totiž vyplývá, že Polsko výslovně deklarovalo svou příslušnost k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný navíc argumentací a limine vyloučil ostatní možnosti, které mu nařízení Dublin III nabízelo (čl. 8, 9, 10 a 11 tohoto nařízení). Pokud žalobce namítal zásah do práva na rodinný a soukromý život, pak k tomu krajský soud uvádí, že citované nařízení se toto právo snaží v maximální možné míře zachovávat. Nepočítá však výslovně s kritériem určení příslušnosti založeným na legálním pobytu rodiny žadatele o mezinárodní ochranu na území členského státu, nejsou-li tito rodinní příslušníci zároveň žadateli o udělení mezinárodní ochrany či požiteli mezinárodní ochrany (čl. 9 a 10 citovaného nařízení). Krajský soud dospěl shodně se žalovaným k názoru, že o takovou situaci se v posuzované věci nejednalo, a proto bylo na místě uplatnit čl. 12 citovaného nařízení.

Pokud se žalobce dovolával toho, že v Polsku nebude mít žádný kontakt se svou rodinou žijící v ČR a nebude moci pečovat o svou dceru, pak krajský soud usuzuje, že k legalizaci jeho pobytu s rodinou na území ČR neslouží primárně řízení o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž instituty upravené v zákoně o pobytu cizinců, především pak povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ve smyslu § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Z hlediska možné aplikace čl. 17 nařízení Dublin III krajský soud uvádí, že na aplikaci uvedeného článku není nárok, jde o pouze o oprávnění členského státu posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není příslušný, nikoliv o jeho povinnost a užití tohoto institutu není tudíž vynutitelné. Bylo tedy na žalovaném, zda čl. 17 odst. 1 bude z uvedených důvodů aplikovat, anebo nikoliv (srv. obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2015, č.j. 56 Az 2/2015-54). Samotná skutečnost, že manželka žalobce požádala žalovaného, aby bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno s žalobcem v ČR, nezakládá povinnost žalovaného tomuto požadavku vyhovět, neboť jak již bylo řečeno, jeho úsudek je odvislý od volné správní úvahy.

Krajský soud k tomu dodává, že speciálně k situaci žalobce se vztahuje čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III., podle něhož by Polsko mohlo požádat Českou republiku k převzetí s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když Česká republika není příslušná podle kritérií uvedených v čl. 8 až 11 a 16 nařízení Dublin III., a to za předpokladu souhlasu dotčených osob. Ze správního spisu však nevyplývá, že by taková žádost byla z polské strany podána.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak ve výroku I. uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.r.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III. uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. prosince 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková